

Ještě před koncem první světové války, v dubnu a květnu 1918, se Dohoda začínala odklánět od úsilí zachovat Rakousko-Uhersko a začala podporovat hnutí potlačených národů Rakouska-Uherska. Tato změna taktiky byla způsobená ztrátou naděje na uzavření separátního míru s Rakousko-Uherskem, které se dostalo do naprostého područí Německa. Dalším důvodem bylo, že se v Rakousku-Uhersku začal projevovat vliv ruské revoluce. Tato skutečnost snižovala význam habsburské monarchie, která měla podle představ Dohody zadržovat revoluční proudy z Ruska. Dohoda hledala nové opory k zadržení revoluční laviny a našla je v potlačených národech habsburské monarchie, neboť ty se nezaměřovaly na dosažení bolševické revoluce, ale na získání své samostatnosti. Značný význam měly pro Dohodu i československé legie v Rusku. Československé legie posilovaly politickou pozici Československé národní rady v Paříži a ta byla v červnu uznána Francií za prozatímní československou vládu. Postupně během léta a podzimu byla prozatímní československá vláda uznána i ostatními státy Dohody. V červenci došlo v Praze k vytvoření nového reprezentačního orgánu české politiky, Národního výboru, který připravoval vytvoření samostatného Československa. 14. října 1918 došlo v Paříži k oficiálnímu ustavení československé provizorní vlády, o čtyři dny později k prohlášení československé nezávislosti. Se vznikem samostatného Československa o deset dnů později se zrodil problém spoluzití Čechů a Němců uvnitř ČSR. Tyto vztahy zkomplikovaly do budoucna vývoj Československa a podílely se na jeho zániku.